Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч 84. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 15-го КВІТНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, APRIL 15, 1978 No. 84. VOL. LXXXV.

АРКАДІЙ ШЕВЧЕНКО НАПИСАВ УЖЕ ПОЛОВИНУ КНИЖКИ

Ню Йорк. — Аркадій М. Шевченко, народжений в Україні совєтський дипломат, який займав в Об'єднаних Націях високий пост заступника генерального секретаря з платнею 87,000 долярів річно та який з кінцем минулого тижня не послухав наказу совєтського уряду і відмовився від повороту до Москви, закінчив уже половину своєї книжки, яку він почав писати три роки тому для американського видавця і, мабуть, за згодою совєтського уряду. Хоча А. Шевченка ніхто не бачив від часу його відмови від повороту до Москви, то в четвер, 13-го квітня, він в товаристві свого американського адвоката Ернеста А. Ґросса відвідав тут Клюб Сенчюрі та познайомився і розмовляв з рядом видатних американських адвокатів. З повідомлення виходить, що розмова мала суто товариський характер і причиною його відвідин в Клюбі — як вияснив його адвокат — було головно бажання доказати, що Шевченко не скривається, а тільки виїхав на кілька днів на відпочинок в одному з курортів в горах Поконо в Пенсильвенії. Щодо публікації його книжки, А. Шевченко має контракт з видавничою фірмою Алфред А. Кнопф, Інк., в Ню Йорку. Ашбель Ґрін, віцепрезидент видавництва і старший його редактор, відмовився дати будь-які інформації щодо змісту книжки А. Шевченка. Він тільки висловив сумнів, чи ця книжка має будь-який зв'язок з рішенням Шевченка не вертатись до Совєтського Союзу. Ґрін додав, що в звичаю його фірми є виплачувати авторам деяку суму домовленого гонорару наперед.

Аркадій Шевченко в Об'єднаних Націях в жовтні м. р.

Речники совєтського уряду в Москві і в Об'єднаних Націях дальше обстоюють своє твердження, що Шевченко, моляв, поступає „під натиском" американських розвідчих агенств, що з американського боку рішучо заперечується. З дальших інформацій виходить, що совєтський уряд вимагає усунення А. Шевченка з його високого посту заступника генерального секретаря Об'єднаних Націй, але сам Шевченко в цій справі ще не зайняв становища, а його адвокат сказав, що Шевченко перебуває на платній відпустці та що він займе в цій справі становище після зустрічі і розмови з генеральним секретарем Об'єднаних Націй Куртом Вальдгаймом, який тепер перебуває на приватних відвідинах у Відні та який вертається до Ню Йорку в перших днях наступного тижня. Передбачається можливість, що якщо А. Шевченко був би звільнений з його посту в ОН на вимогу совєтів, то він міг би дістати відшкодування в сумі приблизно 100,000 долярів з уваги на те, що він має вже підписаний контракт праці на дальших два роки.

КАРТЕР І ЧАУШЕСКУ НАГОЛОШУЮТЬ ПОТРЕБУ ЗВ'ЯЗКІВ ЗСА І РУМУНІЇ

Вашінгтон. — Президент Румунії Ніколаі Чаушеску — він же також генеральний секретар румунської Комуністичної партії — прибув до З'єднаних Стейтів Америки з офіційною візитою і в середу, 12-го квітня ц. р., після короткої привітальної церемонії, відбув довшу розмову з президентом Джіммі Картером та іншими американськими офіційними особами. Четверта візита Чаушеску до ЗСА на протязі 8-ох років свідчить, що Румунія дуже заінтересована плеканням і розвитком тісних зв'язків з Америкою, помимо того, що вона належить до Варшавського Пакту і є одною із сателітних країн, однак, з дещо відмінною від інших сателітів закордонною політикою, — кажуть політичні коментатори. Це врахував у своїй привітальній промові президент Картер, заявляючи, що він і президент Чаушеску мають ,,однакові погляди''. ,,Ми віримо в абсолютну державну суверенність і вдержання незалежности наших країн'', — заявив президент Картер. Чаушеску, країна якого є змушена вести обмежену закордонну політику, у своїй довшій відповіді також кількаразово повертався до справ незалежности і суверенности та наголошував важливість співпраці Румунії із З'єднаними Стейтами Америки. Це підкреслення вказує на потребу Румунії тісно співпрацювати з такою великою країною, як ЗСА, бо країна, яка окружена з трьох сторін країнами сателітними, може вдержати свою незалежність тільки в оперті на велику третю силу.

Співпраця між обидвома країнами, як це наголошували обидва президенти, постійно поліпшується, особливо в останній декаді в часі владування у Румунії Чаушеску. Як відомо, Чаушеску став генеральним секретарем румунської Компартії в 1965 році, а зараз після того був найменований на президента. Також збільшилась вдесятеро торговельна виміна між ЗСА і Румунією, яка зросла із 40 мільйонів в 1969 р. до 493 мільйонів в 1977 році. Цей зріст треба, очевидно, завдячувати упривілейованому статусові, який Румунія одержала від Адміністрації Форда два роки тому. Президент Картер висловив надію, що торговельна виміна збільшиться бодай на 50 відсотків в наступних трьох роках. Картер також позитивно висловився про політику Румунії на відтинку гуманітарних справ, оборони прав людини і еміґрації зокрема. ,,Ми віримо у поширення прав людини,'' — заявив Президент ЗСА, хоч у цьому випадку він дещо відрізняється думками від багатьох конґресменів, які закидають румунським комуністам утиски супроти тих осіб, які виявили бажання еміґрувати. Серед бажаючих є також багато жидів. Особливо критично про румунську еміґраційну політику висловлюється конґресмен Клерец Д. Лонґ, демократ з Мериленду, який подав до відома 125 прізвищ осіб, яким румунський уряд відмовив права на виїзд. Картер також позитивно висловився про посередничу ролю Чаушеску у В'єтнамі, Єгипті й Ізраїлі та інших країнах. Речники Державного департаменту, які займаються справами відносин між ЗСА і східньоевропейськими країнами стверджують, що покращали зв'язки не тільки з Румунією, але також іншими комуністичними країнами, а в першу чергу з Польщею, Мадярщиною, Болгарією та іншими. На їхню думку, візита Чаушеску до Вашінгтону тільки скріплює ці зв'язки з країнами Східньої Европи.

ВЕНС РОЗПОЧАВ СВОЮ ПОЇЗДКУ ДО АФРИКИ І СССР

Вашінгтон. — Державний секретар Сайрус Венс у середу, 12-го квітня, розпочав свою міжнародну поїздку, протягом якої плянує відвідати Танзанію, Родезію, Південно-Африканську Республіку, Британію та Совєтський Союз. Метою поїздки до африканських країн і Лондону є довести до порозуміння між усіми фракціями щодо перебрання влади в Родезії чорною більшістю, а під час нарад у Москві Венс старатиметься усунути деякі із розбіжностей між ЗСА і СССР щодо нового договору в справі обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ).

ЗСА і Британія — колонією якої була Родезія до 1965-го року, коли білий меншинний уряд прем'єра Іяна Смита самочинно проголосив самостійність — роблять старання відносно скликання загальної конференції, в якій взяли б участь представники тимчасового родезійського уряду, до якого входять Смит і представники поміркованих чорних фракцій, як теж переконують лідерів радикально-революційного Патріотичного Фронту Родезії та президентів сусідніх держав, щоб прибули на цю конференцію. Проте, вигляди на скликання такої конференції зменшилися, коли кілька днів тому тимчасовий родезійський уряд відмовився переговорювати з провідниками Патріотичного Фронту, який веде збройну боротьбу проти уряду прем'єра Смита. Секретар Венс під час своєї поїздки до згаданих африканських країн старатиметься переконати всі фракції, щоб таки взяли участь у міжнародній конференції, яка тентативно заплянована на кінець квітня у Женеві, або на Мальті.

Заки Венс відлетить до Москви 19-го квітня, то протягом двох днів братиме участь в нарадах представників Британії, Туреччини, Ірану і Пакістану, які відбудуться у Лондоні. Згадані держави — це члени Центральної Союзної Організації, яка має оборонний характер.

У Москві секретар Венс має відбути наради зі совєтським міністром закордонних справ Андреєм Громиком і, можливо, теж з Леонідом Брежнєвим щодо САЛТ. Як відомо, делегації обох надпотуг вже протягом довшого часу стараються виготовити цей договір, але існують надто великі розбіжності в поглядах. Венс і Громико старатимуться зліквідувати деякі з тих розбіжностей. Речники Державного департаменту зазначують, що не передбачають, щоб Венсові пощастило усунути всі непорозуміння, але якщо наради в Москві таки будуть продуктивні, то існує можливість, що в травні або червні, тобто під час сесії Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, президент Джіммі Картер переговорюватиме з Леонідом Брежнєвим щодо САЛТ, бо Москва натякає, що Брежнєв може прибути до Ню Йорку на сесію ОН. Наради Венса у Москві мають закінчитися 23-го квітня.

Протягом останніх кількох днів деякі дорадники Білого Дому у приватних розмовах з кореспондентами висловлювали невдоволення з підходу секретаря Венса до переговорів з Москвою. Головне застереження — це побоювання, що Венс і його дорадник щодо відносин із Совєтським Союзом, д-р Маршал Шульман, надто наголошують потребу якнайшвидшого підписання САЛТ, але відмовляються пов'язувати цю справу з питанням совєтської та кубинської військової інтервенції в Етіопії та Анголі, як теж з іншою діяльністю Москви, яка противорічить правдивій політиці детанту. Коментатори вказують, що між Венсом і д-ром Збіґнєвим Бжезінськім, головним дорадником Білого Дому для справ крайової безпеки, тепер щораз частіше доходить до конфліктів у поглядах щодо найкращих методів переговорювати з СССР, бо Бжезінські вважає, що Вашінгтон таки повинен пов'язати справу САЛТ із питанням втручання Москви і Гавани у справи Африки.

ТАТЬЯНА ХОДОРОВИЧ ПРОСИТЬ СВІТОВУ АСОЦІЯЦІЮ ІНВАЛІДІВ ВІЙНИ ЗАСТУПИТИСЬ ЗА РУДЕНКА

Микола Руденко з дружиною Раїсою.

Париж. — Відома дисиденка Татьяна Ходорович, член Міжнародної Амнестії, яку кремлівські верховоди ,,видворили'' недавно із Совєтського Союзу, звернулась обширним листом до Світової Асоціяції Інвалідів Другої світової війни, прохаючи її заступитися за Миколу Руденка, який був засуджений совєтським судом на 7 років ув'язнення і 5 років заслання за оборону прав людини і свою діяльність в Українській Групі нагляду за виконанням Гельсінкської угоди. В листі Татьяни Ходорович, між іншим, пишеться: ,,Дорогі друзі! Я звертаюсь до Вас з проханням стати в обороні українського письменника, інваліда Другої світової війни, Миколи Руденка. Микола Данилович Руденко народився 19-го грудня 1920 року в с. Юріївка, Ворошиловградської області. В часі війни він був тяжко поранений і його зарахували до другої групи інвалідів. Микола Руденко відомий не тільки як талановитий письменник і поет, багато книг якого появилися українською мовою, але також як активний оборонець прав людини. В 1974 році він пристав також до совєтського Відділу Міжнародної Амнестії, а в 1976 році зорганізував Українську Групу нагляду за виконанням Гельсінкської угоди. За свою діяльність, — пишеться далі в листі Т. Ходорович, — і книжку ,,Економічні монологи'', в якій він сильно критикує економічну теорію Маркса, Руденка викинено з КПСС і зі Спілки Письменників України, а потім, як уже відомо, засуджено за фальшивим свідченням свідків, засуджено на довголітнє ув'язнення.'' ків''.

Татьяна Ходорович дальше в листі до Асоціяції Інвалідів описує обставини, в яких приходилось працювати Миколі Руденкові, і фізичні страждання, які він пережив в наслідок тяжкого поранення. ,,Ми знаємо, які тяжкі умовини життя в совєтських концентраційних таборах, — пише в кінці листа пані Ходорович, — де навіть фізично здорові особи не видержують, а для Миколи Руденка вони можуть бути смертельно грізними. Я дуже прошу Вас, інвалідів Другої світової війни, заступитись за інваліда Миколу Руденка, за його життя і свободу''.

Холорович просить також Світову Федерацію Воєнних Інвалідів спонукати американських інвалідів, щоб і вони виступили в його обороні.

Д-р Михайло Снігурович переобраний на голову Відділу УККА в Ню Гейвені

Ню Гейвен (М. Я.) — В суботу, 1-го квітня 1978 р., відбулися у приміщенні Українського Народного Дому в Ню Гейвені Загальні Збори місцевого Відділу Українського Конґресового Комітету Америки. Зборами проводила Президія в складі: Зенон Мандич — предсідник і пані Ліда Фіцалович — секретар. Докладний звіт із діяльности Управи Відділу за минулу каденцію був надрукований на трьох сторінках Бюлетеню Відділу, тому голова уступаючої Управи обмежився тільки до доповнень до звіту та до коментарів відносно важливіших аспектів діяльности. Звітували теж поодинокі члени Управи, Товариського Суду і Контрольної комісії. Після короткої дискусії над звітами уділено на внесок Контрольної комісії абсолюторію уступаючій Управі із признанням за проведену роботу та вибрано нову Управу (здебільша, переобираючи дотеперішніх членів) в такому складі: д-р Михайло Снігурович — голова, проф. Іван Телюк — заступник голови, д-р Ярослав Туркало — заступник голови, Гнат Андрусишин — секретар, сотник Іван Стратичук — скарбник і референт УНФ Корнель Креховецький — імпрезовий референт, пані Ліда Фіцалович, пані Орися Марків, Григорій Ґіна, Роман Попель і Осип Червак — члени Управи. Контрольна комісія: директор Микола Кошак, Василь Гачкевич і Володимир Береза. Товариський Суд: мгр Олег Микитей, мгр Михайло Бойко і інж. Ярослав Зінич.

Пластові курені „Верховинок" відбули свою Раду

Союзівка (Л.Ю.) — Пластові курені сеніорок і старших пластунок „Верховинки" відбули в минулу суботу й неділю, 8-9 квітня на цій оселі УНСоюзу свою Раду. У програмі було звітування про пророблену працю, усталено внутрішньо-курінне назовництво, вибрано нові проводи та намічено плян праці на будуче.

Курені „Верховинки" головну увагу присвячують акціям для поширення та підтримки видань для дітей та молоді, а саме: ведуть висилкову станицю ОПДМЛ в ЗСА, акцію „Серце і книжка'' (фонди для висилки книжок до Південної Америки), кружок членів-прихильників ОПДМЛ (Об'єднання Працівників Дитячої та Молодечої Літератури), влаштовують щорічно Вечори для молоді, присвячені журналові „Юнак", постійно дбають про фонди на пластове видавництво, адмініструють журнал для новацьких виховників „Вогонь Орлиної Ради" тощо. З нагоди Ради призначено 100.00 на видання книжок про Отамана Петлюру.

Ввечорі відбулася ватра під проводом старших пластунок. Наради продовжувались і в неділю вранці. Після закриття Ради присутні взяли участь у Службі Божій, яку відправив о. Шевчук. На Раді вибрано зв'язковою між обома куренями Лярису Зелик, курінною сеніорок переобрано Ніну Самокіш, а курінною старших пластунок Лілю Сиґіду.

Відносини між Західньою Німеччиною і ЗСА погіршилися

Бонн. — Західньонімецький канцлер Гельмут Шмідт у середу, 12-го квітня, підтвердив, що протягом останніх місяців погіршилися відносини між його урядом і урядом президента Джіммі Картера, зазначаючи, що на це є різні причини — економічні, оборонні, дипломатичні і т. п.

Щодо економічних проблем, то західньонімецький уряд твердить, що Вашінґтон ,,надто напоклегливо'' натискає на Бонн, щоб приспішив розвиток німецької економіки, бо американський уряд вважає, що це спричинилося б до збільшення імпортів Німеччиною з інших держав вільного світу.

Крім того, Західня Німеччина вважає, що президент Картер забагато наголошує справу порушування прав людини у комуністичних країнах, зокрема в СССР. Бонн побоюється, що ця політика Президента може спонукати Москву закинути політику детанту із Заходом, або послабити її, а це, на думку західньонімецького уряду, доведе до збільшення небезпеки війни на терені Европи, як теж перешкодить торговельним зв'язкам з країнами комуністичного бльоку.

Протягом останніх кільканадцятьох днів світова преса була переповнена вістками і коментарями відносно розбіжностей між Вашінґтоном і Бонном в справі невтронної бомби. Як відомо, президент Картер минулого тижня остаточно вирішив, що ЗСА покищо не будуть продукувати цієї зброї, зазначаючи, що кінцеве рішення в цій справі залежатиме від того, чи Совєтський Союз виявить ,,здержливість'' відносно розбудови власної нуклеарної та конвенційної зброї. Хоча канцлер Шмідт тепер твердить, що ,,вдоволений рішенням Президента'', то близькі його співпрацівники зазначують, що таке рішення було ,,дуже розлютило Шмідта'', бо він приклав великих зусиль, щоб переконати опозицію у власній партії, що невтронна бомба потрібна для скріплення оборонної спроможности европейських членів НАТО. Минулої середи Шмідт повідомив, що якщо ЗСА в майбутньому таки випродукували б невтронну бомбу, то Західня Німеччина вимагатиме, щоб всі члени НАТО спільно вирішили, чи повинна ця зброя бути розміщена на терені Західньої Европи і додав, що Бонн не погодиться, щоб невтронна бомба находилася тільки на території Західньої Німеччини. Коментатори твердять, що цією заявою Шмідт хотів заздалегідь запобігти можливим закидам з боку Вашінгтону, що, мовляв, Бонн не встановив точного становища відносно невтронної бомби.

Знову почалася війна між двома комуністичними країнами

Бангкок, Тайленд. — Ассосіейтед Пресс інформує, що між двома комуністичними країнами, Камбоджею і В'єтнамом, знову розпочалася війна на усій ширині 750-милевого кордону. Камбоджські речники твердять, що у нападі на Камбоджу бере участь одна дивізія (10.000 вояків), танкові і летунські частини та артилерія, яка обстрілює позиції камбоджців таки зі своєї території. Покищо з лінії фронту приходять дуже суперечні інформації. Камбоджці твердять, що вони силою вогню припинили наступ в'єтнамців і ті тепер панічно відступають на свою територію; в'єтнамці, натомість, опрокидуючи камбоджські інформації, кажуть, що їхні війська зайняли вже кілька місцевостей і тепер чекають на поповнення, щоб маршувати далі. Однак, переважна більшість політичних спостерігачів і аналітиків, які студіюють відносини в Індокитаї, не вірять в інвазію В'єтнаму на Камбоджу, бо це означало б зірвання зв'язків з Китайською Народною Республікою, яка покищо всеціло піддержує камбоджський уряд і допомагає Камбоджі зброєю. Перевага в'єтнамців над камбоджською армією полягає у модерній зброї, яку В'єтнам одержує від Совєтського Союзу і сателітних країн Східньої Европи, а також має ще частину захопленої американської зброї, а Камбоджа здана виключно на перестарілу китайську зброю.

Західня Европа на шляху до створення спільного парляменту

Коппенгаген. — Дев'ять західньоевропейських держав, членів Европейської Економічної Спільноти, зробили ще один крок далі на шляху до об'єднання Західньої Европи, погодившись на відбуття виборів в червні 1979 року для вибору тимчасового Европейського Парляменту. Це рішення делегати ЕЕС, які з'їхалися до Копенгагену на дводенну річну конференцію, назвали рішенням ,,великої переломової ваги'' для будучности европейської спільноти і демонстрацією ідеалів демократії, респектованих членськими державами. В тому самому часі лідери ЕЕС опублікували декларацію, в якій говориться, що пошанування прав людини, демократичних свобід і зміцнення миру є головними цілями Европейської Економічної Спільноти.

ПРО ЗАКРИТИЙ ПРОЦЕС МАТУСЕВИЧА І МАРИНОВИЧА

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — На Захід продісталися деякі вістки про закритий процес М. Матусевича і М. Мариновича, який відбувся у Василькові біля Києва в останніх днях березня і на початку квітня ц. р. Суддя — Помоз (ім'я невідоме). Їм обом присудили по 7 років таборів і 5 років заслання.

На суд з Москви приїхали Олександер Подрабінек, член Комісії для прослідування зловживання психіятрії в СССР, та Таня Осіпова, член Московської громадської групи для сприяння виконанню Гельсінкських угод. Але на судову залю їх не допустили.

Люба Мурженко, дружина політичного в'язня Олекси Мурженка, засудженого в 1970 році на 14 років ув'язнення в ленінградському процесі ,,самольотчиків'', також старалася продістатися на суд Матусевича і Мариновича. 27 березня на вулиці в Києві (в присутності Подробінека й Осіпової) Мурженко арештували і тримали в тюрмі до 8 квітня. В тюрмі вона вела протестну голодівку аж до часу звільнення.

Стало відомо, що Оля Гейко, дружина Матусевича, тепер перебуває в київській лікарні — вона має запалення легенів.

З різних джерел є вістки, що після закінчення Беог-радської конференції, режим в таборах і тюрмах для політичних в'язнів значно погіршився.

На Захід продісталися також деякі нові самвидавні документи Леонида Сірого: його звернення до президента Картера та до української громадськости ЗСА і Канади. Повні тексти цих листів будуть опубліковані у в-ві ,,Сучасність'' у ,,Зошитах самвидаву''.

У листі до української громадськости ЗСА Л. Сірий, м. ін., пише:

,,До Вас звертається українець з м. Одеси, віруючий, батько семи дітей, Сірий, з проханням: допоможіть нам виїхати звідси через політичні й економічні мотиви. Я токар, плян, за радянськими законами, виконую, не п'ю, не курю... Мене стала переслідува-

(Закінчення на ст. 3-ій)

,,КИЇВСЬКИЙ ВЕЧІР'' У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

22 квітня ц. р. у Філядельфії Т-во українських Інженерів і ОЖ ОЧСУ влаштовують вечір, присвячений Києву. В програмі три коротенькі слова про різні аспекти міста Києва: архітектура, культура, музика. В концертовій частині співак Іван Гош, скрипаль Ярополк Ласовський та піяністка Лідія Бульба виконають твори київських композиторів. Мистецьке читання — артист Іван Праско. Вечір доповнять прозірки та фільм про історичний Київ. Вечір відбудеться в залі ,,Тризуба''.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Фальшивий „миролюбець"

Міжнародні пресові агенства і совєтське ТАСС принесли в кінці минулого тижня інформації, що Леонід І. Брежнєв, генеральний секретар ЦК КПСС і голова Президії Верховної Ради СССР, виступаючи перед моряками на військовому крейсері „Адмірал Сенявін", з якого він спостерігав за маневрами совєтської морської фльоти в околиці Владивостоку, знову обвинувачував уряд З'єднаних Стейтів Америки за нібито зумисне протягання переговорів САЛТ, закидаючи Білому Домові нехтування взятих на себе обов'язків.

Виступ Брежнєва, згідно з оцінкою політичних спостерігачів і кореспондентів, заскочив багатьох політиків на Заході, особливо тих, які вірили у совєтську мирну політику і миролюбність самого Брежнєва, зокрема на відтинку розброєння і скорочення стратегічної зброї. Ніхто, очевидно, раніше не застановлявся глибше, що одною з головних прикмет закордонної політики Совєтського Союзу є миролюбна фразеологія, за якою приховані комуномосковські імперіялістичні цілі захоплення влади у цілому світі. Про розброєння говорив колись тодішній міністер закордонних справ СССР Молотов, говорить тепер на Генеральній Сесії ОН його наступник Андрей Ґромико, говорять про неї й інші совєтські верховоди, зокрема „сам" Брежнєв, але за даними Міжнародного Інституту для Стратегічних Студій в Лондоні збройні сили СССР зросли від 1962 року до сьогодні аж на 30 відсотків і становлять тепер 3,675,000 вояків, що являються другою — за Китайською Народною Республікою, — найбільшою числом збройною силою у світі.

Знову ж багато дипломатів в Москві вважають відновлення атаки Брежнєва проти ЗСА черговим політичним маневром на передодні приїзду до СССР державного секретаря ЗСА Сайруса Венса у другій половині квітня ц.р. на переговори в справі остаточного завершення домовлености і підписання договору про скорочення стратегічної зброї та рівночасно пересторогою, щоб не надіявся на великі совєтські концесії.

Треба погодитися з думкою деяких кругів НАТО, що Совєтський Союз взагалі не бажає собі жадного розброєння в теперішньому часі, в часі внутрішніх і зовнішних труднощів, невдоволення з комуністичних режимів в сателітних країнах і зростаючої сили Китаю, який вимагає виведення совєтських військ вже не тільки з прикордонної смуги, але також з Монголії та інших частин Далекого Сходу, до яких має притенсії червоний Китай. Говорення про роззброєння є суцільною совєтською пропаґандою, завданням якої є відвернути увагу світу від систематичного зростання збройної сили СССР і Варшавського Пакту. З тієї причини перестає діяти також політика детанту, бо на Заході вже приходять до свідомости, що ця політика себе не виправдує. Доосновна переміна в американсько-совєтських взаємовідносинах після Другої світової війни, яка переходила різні фази — від конфронтації, під час тривання „холодної війни", до нормалізації і співпраці з СССР, не поліпшила міжнародного клімату, не забезпечила тривкого миру у світі, не зліквідувала взаємного недовір'я, цілком навпаки, в багатьох випадках спричинилась до загрострення у відносинах і до посиленого зброєння. Також переговори САЛТ не злагіднили міждержавного і міжнародного напруження і не зменшили небезпеки атомової війни. Навіть колишній президент Форд уважав за потрібне заявити, що він не буде більше користуватися словом „детант", признавшись тим самим, що з комуно-московськими імперіялістами можна говорити тільки з позиції сили, бо лиш таку мову вони розуміють.

Тому і останній напад Брежнєва на ЗСА і його заяви про роззброєння треба вважати суцільною совєтською пропаґандою, завданням якої є, як це свого часу заявляв американський генерал Кіґен, прикрити совєтське готування до війни проти ЗСА і цілого Заходу.

В Гарварді започатковано фонд українських соціологічних студій

Кембрідж (ФКУ) — В січні цього року започатковано фонд українських соціологічних студій в рамках загального фонду Українських Студій в Гарвардському Університеті. Ціллю цього фонду є уможливити дослідчу соціологічну працю, звернену особливо на студії українців на еміґрації. Тому, що до сьогодні майже немає систематичних, точних студій про українців в країнах поселення, особливо в Америці, цей фонд дасть змогу збирати та аналізувати такі дані як: число українців в Америці, природний приріст людности в українській громаді, кількість дітей в родині, стан фізичного й психічного здоров'я, смертність, суспільний стан українців, досяги українських підприємців і професіоналістів, розвиток українських культурних вартостей серед еміґраційної громади, настанову молодших поколінь до української громади, процес асиміляції у загальне суспільство і. т.д.

Дослідча соціологічна праця намагатиметься дати відповіді на ряд соціологічних питань, пов'язаних з цими й іншими даними.

Фонд соціологічних студій започатковано заходами проф. Всеволода Ісаєва з рамени Українського Соціологічного Інституту. До сьогодні УСІ та Український Науковий Інститут Гарвардського Університету співпрацювали над трьома дуже успішними проєктами, а саме: видання збірника „Українці в Американському та Канадському Суспільствах" під редакцією В. Ісаєва, публіковане у видавництві М. П. Коця, соціологічна конференція в рамках ширшої конференції про українську еміґрацію в Америці, яка відбулася в трудні 1976 р. та конференція в листопаді 1977 р., присвячена демографічній аналізі даних про українців в останньому американському переписі, зорганізована проф. О. Воловиною та мґром Е. Касинцем, в якій взяли участь деякі відомі американські демографи. Доповіді прочитані на цих конференціях будуть згодом видані друком.

Фундація соціологічних студій в рамках Гарвардського Інституту дасть змогу продовжувати цю діяльність. На найближчий час плянується студію молоді та інші конференції на соціологічні та зближені теми. Закликається всіх розбудувати цей фонд дотаціями на Гарвардський Інститут Українських Студій. При всіх дотаціях на цю ціль прохається зазначити, що дотація присвячена на соціологічні студії.

Першу дотацію, у висоті 1,000 долярів, на фонд українських соціологічних студій при Українському Науковому Інституті Гарвардського Університету склали Христина і проф. Всеволод Ісаєви, в пам'ять своїх батьків бл. п. Івана Солгана та бл. п. Петра Ісаєва.

о. Семен Гаюк

ВИСЛУЖНИЦЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ СОВЄТСЬКОЇ ІЄРАРХІЇ

Ієрархія Церкви в Совєтському Союзі, що зовсім байдуже сприймає тяжкі переслідування віруючих і вандальське нищення та профанацію храмів Божих в себе на батьківщині, — виявляє не абияку активність та лицемірну побожність в країнах вільного світу по всіх континентах.

Підступна пропаганда і безсовісне вихвалювання совєтської здегенерованої суспільної системи, невгаваюча проповідь про конечність миру у всьому світі, при одночасному схвалюванні всіх кривавих авантюр Совєтського Союзу по деяких країнах Азії і Африки, — все це належить до найперших обов'язків совєтської церковної зверхности. Не малу ролю відіграла ця зверхність в підкоренні Москві древньої африканської країни Етіопії, що в недавньому минулому називалася Абесінією. Її невичерпні природні багатства притягали особливу увагу Італії, Англії, Франції, з якими їй доводилося тяжко боротися в обороні своєї суверенности.

Цією країною та її багатствами зацікавлена була і царська Росія, яка посилала до неї свої експедиції, що врешті привели до встановлення постійних дипломатичних зв'язків Росії з Етіопією.

Приймаючи під увагу особливе геополітичне положення Етіопії, Совєтський Союз, що провадить свою політику в глобальних маштабах, саме і приділив цій країні найпильнішу увагу, щоб через посилені контакти здобути для себе повне довір'я.

Велике довір'я здобув собі Совєтський Союз ще в 1936 році, коли то під час італійсько-абесінської війни поспішив зі своєю допомогою Етіопії, вславши їй численний штаб працівників Червоного Хреста, дещо артилерії, амуніції і, звичайно, свою перевірену обслугу.

Мови нема, що ця допомога була більш символічною, бо доконувалась не з метою реальної допомоги, як виключно з метою пропаганди та здобуття симпатій до Совєтського Союзу серед етіопських народних мас.

В згаданій війні Етіопія була розбита й окупована Італією, але після Другої світової війни Італії довелося відмовитися від своїх претенсій на Етіопію, що знов стала незалежною, а її імператор, який перебував на еміґрації в Англії, щасливо повернувся на свою вільну батьківщину.

З того часу Совєтський Союз ще більше пожвавив свої зносини з Етіопією та почав висилати туди ще більше своїх агентів для посиленої пропаганди та для створення підривних колон.

Перш за все, збільшено число службовців в амбасаді та відкрито ще два консульства.

В Адіс Абебі совєти уфундували шпиталь, який обсадили виключно своїм медичним та адміністративним персоналом.

В 1963 році в Адіс Абебі совєти урухомили Політехнічний Інститут, в якому всі професорські становища були обсаджені виключно випробуваними комуністами, натомість вся студіююча молодь була виключно етіопська, з суспільних прошарків, найбільш придатних для індоктринізації епідемії марксизму-ленінізму. З того часу згадана Політехніка встигла випустити сотні молодих інженерів, що розійшлися по цілій країні, понісши в народ, впарі з практичним знанням, згубні ідеї комунізму.

Усвідомлюючи відданість етіопського народу глибоко вкоріненому християнству, перфідна Москва звернула свою пильну увагу і на Етіопську Церкву, виславши туди негайно свого церковного емісара, відомого митрополита Никодима Ротова, видатного „борця за мир", тобто за мирну капітуляцію всіх перед комуністичною Москвою.

Згаданий митрополит не дармував в Етіопії. Він нав'язав потрібні йому контакти з духовенством та світськими людьми, а найголовніше, він навербував кільканадцять молодих людей на науку до Ленінградської духовної академії, де такі адепти богословської науки, за чисто камуфляжним богословським знанням, здобували і ґрунтовне знання з діялектичного матеріялізму. Для належного опанування російської мови студенти з Етіопії вчилися в цій академії щонайменше по сім-вісім років, після чого верталися на батьківщину. Багато з них, діставши в Совєтах магістерські і докторські дипломи, вже працюють в Етіопській Церкві.

Словом, контакти були дуже пожвавлені, високі державні урядовці, вище етіопське духовенство, врешті, навіть сам імператор Гайле Селясіє, надзвичайно благородна і добра людина, їздили на відвідини в Москву. Звичайно, що Москва не залишилася в довгу і, окрім реґулярних контактів, що відбувалися стало, висилала до Етіопії ще й спорадично різних гостей та відвідувачів. Та чи не найбільш знаменними були відвідини Етіопії совєтським патріярхом Пименом в січні 1974 року.

В супроводі ескорти, що складалася з одинадцяти осіб, прикритих рясами, панагіями і хрестами, Патріярх Пимен прибув на летовище в Адіс Абебі за два дні до вельми шанованого в Етіопії свята Богоявлення Господнього. Цех вийняткових совєтських гостей на летовищі зустрічали члени етіопського уряду на чолі з самим імператором Гайле Селясіє та патріярхом Етіопської Церкви Абуною Теофілосом.

З якою ж, властиво, метою приїхали ці висланники червоної Москви під личиною найвищого проводу крайової Церкви?

В офіційному Журналі Московської Патріярхії (число 5 за 1974 рік) в звітуванні про ці відвідини, на це питання була така відповідь: „Метою відвідин було скріплення традиційних братерських відносин між Етіопською і Руською Церквами, сприяння зростанню їх вкладу в зміцнення миру та справедливости для всіх народів світу, на що самовіддано присвячують свої зусилля Етіопія і Совєтський Союз".

Але не для зміцнення і співпраці для зміцнення боротьби проти посиленого наступу атеїзму і охорони святих Божих Церков прибула московська делеґація, а для очевидного переведення в життя директив ЦК КПСС про „мир" для всіх народів світу, по рецепті того ж самого ЦК КПСС.

В програму цих „патріярших відвідин" Етіопії входили: присутність на Йорданському освіченні води в Адіс Абебі з участю імператора Гайле Селясіє при многотисячних масах віруючих, відвідини інших етіопських старовинних церков, звернення до багатотисячних мас з проповідями, передавання на очах цих мас скарбоньки з грішми від віруючих зі Совєтського Союзу для розподілу серед етіопської бідноти, бенкети з облудними промовами в імператорському двірці, в патріяршій палаті, в совєтській амбасаді, в яких товклося про одне і те ж саме — про „мир" та „проґрес", про „гуманність" Совєтського Союзу та „ненависть" до всякого расизму та поневолення.

Це все те, що робилося та про що подавали московські звітодавці. Вся закулісна робота, само по собі зрозуміло, залишилася глибоко прихованою в московських архівах.

Одразу по тих відвідинах в Етіопії почало, немов на дріжджях, колобродити, хутко дійшло до революції з усіма її жорстокими атрибутами. Перебито членів імператорського уряду, членів імператорської родини, а самого імператора Гайле Селясіє замкнено в якійсь буцигарні, де він незабаром і Богу духа віддав.

В листопаді 1975 року відвідувала Етіопію друга церковна делеґація, менша рангою і менша числом.

(Закінчення на ст. 4-ій)

НАУКА ПСИХОЛОГІЇ В УКРАЇНІ

(Б.Ц.) Не лише серед американських професіоналістів, але і серед українців на Заході мало хто знає про розвиток психологічних наук в підсовєтській Україні. Вправді, в 20-их роках харківський Психотехнічний Інститут був добре відомий в професійних колах різних країн, а його публікації (українською мовою) можна було знайти в університетських бібліотеках Заходу. В 1925-30 роках виходив „Український журнал експериментальної педагогії і рефлексології", в кількох університетах встановлено катедри психології. Сьогодні нема ніякого психологічного журналу українською мовою, дарма, що існують катедри психології як теж окремий Інститут психології в Києві. Навіть книжки українських психологів-дослідників в більшості публіковані російською мовою.

Не диво, що американські психологи, хоч цікавляться розвитком психологічних наук в СССР і пишуть на цю тему статті і книжки, досі не звернули уваги на вклад українських психологів.

Проф. д-р Іван Головінський зробив дуже корисну роботу, публікуючи на цю тему свою статтю в журналі „Американський Психолог", (American Psychologist), що є органом Американської Психологічної Асоціяції (лютий 1978). Це добре удокументована розвідка, оперта на багатій різномовній літературі. Автор кількакратно підкреслює політику русифікації совєтського уряду, яка спиняє розвиток психологічних наук в Україні, зокрема соціяльної та виховної психології. Крім того, психологія є підпорядкована партійним директивам, які вимагають від психологів льояльности і співпраці в ідеологічній війні зі Заходом. Від них вимагається боротися проти західних психологічних концепцій, зокрема західніх теорій про особистість проти гуманістичних ідей в психології, проти психоаналізи а навіть психодіягнози.

Така контроля партії зумовила застій в розвитку психології в усьому СССР. Для ілюстрації можна вказати, що „Вопроси Психологии" почали появлятися щойно в 1955 р. Це мабуть єдиний науковий журнал в СССР в цій ділянці. Нагадаймо, що в ЗСА є біля пів сотні психологічних журналів, а в Німеччині кільканадцять, так само у Франції.

Як подає проф. Головінський, в Києві є Науковий Інститут Психології, що має 150 співробітників. Дослідники займаються головно дослідами вищих мозкових функцій та їх відношенням до психічних явищ. Цей Інститут співпрацює з Інститутом Кібернитики, що є також у Києві. Західні психологи, що мали

(Закінчення на ст. 4-ій)

ГОРОДИНА В КОПАЛЬНІ АЛЯСКИ

(М. Л-ий) В південносхідній Алясці є давно покинута копальня золота, яка може стати доставцем у тій частині світу продуктів як помідори. Думку створити підземні городи для вирощування городини протягом усього року видвигнула місцева корпорація Alaska Hydro Gardens. Її основник і представник Лярі Чепін просив плянувальну комісію міста Жюно, поблизу якого є ця копальня, щоб йому дозволили влаштувати досвідну гидротропічну фарму в темній і занедбаній системі тунелів усередині колись багатої на мінерали копальні. Гидропонічна система, це плекання рослин у коритках, до яких замість землі дають поживу. Тому, що ця система є розмірно коштовна, то гидропонічне вирощування рослин не проводять на велику комерційну скалю. Електричні лямпи заступають сонце.

Жюно, яке має 20.000 мешканців, оточене морем, розложене в нерівній, горбоватій області. Достава городини й овочів до Аляски дуже незначна й дорога, бо доставляється їх з північнозахідних стейтів. Доставляють їх повітряним шляхом, або баржами, що сполучене з великими коштами. Утруднення для транспорту делікатних помідорів і овочів становлять теж великі морози. Чепін, інформаційний службовець стейтового департаменту, каже, що йому вже априкрилося платити за фунт твердих помідорів 1,29 дол імпортованих з міста Сіетл, тому тепер настав час для вирощування помідорів у тунелях копальні. Буде це замкнене середовище. Будуть там довгі коридори, тверді кам'яні стіни. Здовж головної дороги будуть стояти вирощувальні корита, а електричні трактори возитимуть їх вниз і вгору.

Копальня знаходиться за містом. У часах найкращого розвитку басейн Last Chance був найбільшою підземною копальнею у світі. Головним її видобутком було золото вартости 80 мільйонів долярів, а також мідь і цинк — від відкриття копальні в 1886-му році до її закриття в 1943-му році, як „неважної для воєнного промислу". Копальня має 26 поверхів, з них 15 поніжче моря. Як досі, то ніхто не знає, скільки сот миль тунелів є там, або скільки золота, міді й цинку залишилося ще там. Крім вирощувальної фарми в пропозиції є теж улаштування станції для вудження свіжозловлених лососів, з якої користали б 50-100 туристів денно, а саме місто мало б гарні прибутки з туристичних оплат.

Якщо комішинери міста схвалять уладження таких підземних городів, то в тунелях прийдеться підвищити температуру з 40 ступнів до коло 70 ступнів,

(Закінчення на ст. 4-ій)

З НАШИХ БУДНІВ

КАША — РАДІСТЬ НАША!

Одна з чергових статтей п. Мирона Сурмача на улюблені ним дієтичні теми, що появилася у великодньому числі „Свободи" (за новим стилем), стала предметом родинного різноголосся в домі моїх добрих сусідів та земляків з Бібрецького повіту, панства Татухів. Вийшло так, що пані Татушиха повністю поділяла думки пана Сурмача, що, мовляв, — „каша, кваша і салата, це найлучша дієта", натомість пан Татух мав до цієї сурмачівської тези свої застереження.

— Не на те я приїхав до сих контрів, — рівявив рішуче пан Татух, знявши з носа окуляри, — щоб їсти кашу і квашу, або гризти салату, як заяць в городі. Тих хлопських вітамінів я мав досить в Старому Краю, де колись, бувало говорили, що бульба і каша — се радість наша! Там чоловік мусів тримати таку дієту, бо нічого лучшого в баняку не було, — тут, в Америці, не мусить, слава Богу! Тут тяжко працююча людина як не споживає фунтового стейка, то швидко витягне ноги на вітамінах А, Бе, Це, і м'який знак, — як писав, бувало, небіжчик Микола Понеділок.

Ой, не кажи так, та не гніви Бога! — зідхнула дорога землячка. — Не один з тих, що об'їдалися стейками, нині гризе сиру землю на горі Кальварії... А ще в наших роках, коли машина всередині вже так не варить, як за молодих літ, то таки треба послухати порад містера Сурмача, сказати ґуд-бай стейкам і перепроситися з хлопськими вітамінами.

— Велл, —хитро підсміхнувся пан Татух, а я йому, Сурмачеві, не давав би кредиту за те, що він пише, а за те, що він робить. А хто його знає, що він там робить, вдома, на фармі?... Або його хтось контролює?.. Людям гне байдиґи у „Свободі", як то пожиточно їсти кашу і пити юшку, а сам, може, заховавшись у підпіллі, лопає стейки, аж за вухами тріщить! Вже я тобі в се не повірю, щоб він так добре тримався, як на свій вік, на самій каші, кваші і салаті!

— Ну, й невірний же з тебе Тома! — сплеснула руками дорога землячка. — Та як можна не вірити такій поважній людині, такому українському патріотові, що з любови до Неньки-України навчився на старості років грати на бандурі! А ще до того він має свій бизнес напроти нової церкви святого Юра, то вже хіба з отої самої причини він мусить писати і казати правду!

На таке „діктум", — як казали римляни, — пан Татух не мав жадного протиарґументу і мусів визнати рацію за дружиною, зрештою — чи не перший раз... **Ікер**

О. Гайський

ТРАГЕДІЯ ОДНІЄЇ РОДИНИ

[На свіжі могили пор. Ярослава Рибалта та його дочки Лідії]

Може в 1960-му році, може роком раніше я зустрівся вперше з Лідією, в той час ученицею другої чи третьої кляси початкової школи на півукраїнському „Савтсайд"-і Клівленду.

Було вже по науці, школа була порожня, тільки перед її воротами вчителька намагалася заспокоїти малу дівчинку, яка розпачливо ридала.

Почувши від учительки, що дівчинка українка, я звернувся до неї:

— Як ти називаєшся?

— Ліда Рибалт, — ледве зрозуміло промимрила мала плачка.

— Чого ти розридалася?

— Бо... мій татко... мав по мене прийти... і не прийшов. А всі діти... з батьками вже пішли додому...

Я запропонував Ліді провести її додому (якщо вона знає дорогу), але вона й чути про те не хотіла. Вона може йти тільки зі своїм татком...

Коли нарешті з'явився татко, навіть сліпий міг побачити-відчути, які могутні вузли любови лучили доню з батьком. Та й не дивина: під опікою цього добродушного велетня, з молодечою фізіономією, колишнього поручника 1-ої Дивізії Української Національної Армії, в цивілі одного з кращих волейболістів-українців свого часу кожна дитина почувалась би безпечно й любила б свого защитника - що й казати про рідну... А він, у почутті своєї сили по-франківськи „милосердний залля всього живого", чи міг не любити цієї тендітної істоти, в жилах якої плівла його власна кров?...

На найближчому Маланчиному вечорі я мав виголосити віршовані новорічні побажання учасникам. Там я зустрівся знову з „татком" — поручником Ярославом Рибалтом. Виявилося, що насправді ми давні знайомі з Перемишля, тільки „тоді" він, багато молодший від мене, був малий коло мене, а „тепер" я став малим коло нього. Його генералії: народжений 18-го квітня 1918-го року в Острові, на Перемищині, гімназійна освіта й матура — в Перемишлі. Потім Дивізія, військовий вишкіл і активна служба, кінець війни... полон у Ріміні (Італія)... Англія. вкінці, звільнення з полону, еміґрація до Арґентини — а з 1956-го року побут в Америці.

Крізь прядиво споминів мого співрозмовця пробивалася ніжна любов до своєї матері та гордість за її мужність і патріотизм, якими дорівнювала Стефаниковій „Марії", чи древнім спартанкам. Коли сусіди дивувалися, чому вона, виряджаючи сина на війну, не плаче, почули горду відповідь:

— Якби я мала плакати, то я його туди не виряджала б...

Потім я рецитував зі сцени свої новорічні побажання. Все ішло згідно з писаним скриптом — аж до місця, де говорилося про здоров'я. Тоді прийшла несподіванка і для слухачів і для мене... Саме в мент, як я мав сказати: „...Щоб були ви, як риба, здорові" — серед маси слухачів, що підступили аж до сцени, маєстатично випливла, вища всіх майже на голову, постать „татка". В миг я змінив слова, чи пак єдине слово тексту і, вказуючи рукою на цю постать, проголосив:

— ... Щоб були ви всі, як Рибалт, здорові!...

А потім поплівли роки — всі позначені жвавою суспільно-громадською працею бизнесмена Ярослава Рибалта в Клівленді, зокрема в місцевій станиці Дивізійників, у відділі ООЧСУ і в тамошньому Відділі ФКУ. Гарвардський Центр Українських Студій став для військового ветерана новим фронтом боротьби проти окупанта. Як багато інших його товаришів зброї, казав:

— Тепер, як замовкли наші кріси й ґранати, хай за нас воюють наші зароблені нами гроші! Без солідної підбулови у всесвітній науці ми ніколи не здобудемо успіху й даремні будуть усі наші жертви крови, бо нас і далі вважатимуть за чиюсь видумку, за „вчорашніх", за ворохобників без власної землі, імени, культури й історії — казав меценат і ентузіяст Українського Гарварду, Ярослав Рибалт.

...І раптом — що це?.. Та невже це можливе?.. Рік в тому організмі того уосібленого здоров'я лікарі знайшли глибоко закорінену недугу-вбивницю. Нічого не помогла операція... велетень на очах сохнув-в'янув. Але як вояк і гідний син своєї мужньої матері, не скаржився, не нарікав. Навіть свою життєрадісну усмішку довкола уст зберіг, тільки тепер вона була квола — як зимове сонце.

Хотів дуже бути ще на Третьому Гарвардському вечорі в Клівленді (27-го листопада) — але мачушина доля приготовила йому іншу імпрезу. Його найстарша доня Ліда, яка так засвітньо любила свого татка, не могла пережити думки, що він швидко лежатиме в домовині, ... і випередила його; вона згасла 5-го листопада, проживши 24 весни життя й 8-го листопада її поховано на українському католицькому цвинтарі св. апп. Петра й Павла, Герц Ровд, у Пармі — Огайо.

А за нею в той самий маршрут — останній туземний — вибрався її татко, Ярослав Рибалт. Помер 20-го, похоронений 23-го листопада 1977-го року, поруч своєї доні. Любов не цьогосвітня єднала їх по цей біч буття, вона з'єднала їх і потойбіч.

Треба вірити, що ця сама глибока родинна любов дасть опечаленій вдові — Катерині та двом молодшим доням — Христі і Квітці силу видержати подвійний удар долі і загартуватися до твердої життєвої борні.

Панахиди відправляли: б. дивізійний капелян, о. д-р І. Нагаєвський, о. прот. Я. Сірко й о. Л. Тимків. В час похоронної Богослужби прощав Покійного парох церкви св. Андрея о. Л. Тимків, а над свіжою могилою останній салют віддали: голова місцевої Станиці Дивізійників Л. Кусяка і О. Чучкевич — від товаришів зброї з Дивізії, Ст. Зорій — від УПА, а голова Відділу ФКУ Клівленд В. Лагошняк — від Українського Гарварду.

Велелюдний похорон Ярослава Рибалта, з участю громадян Клівленду, Парми, Лорейну, Акрону, Янгстовну та друзів з Детройту, Чікаго, Торонта, Філядельфії, Нюарку й Ню Йорку був явною маніфестацією жалю за подвійною втратою вужчої і ширшої української громади та її симпатій і співчуття для опечаленої Родини.

Вшанували Годину Українських Мелодій Р. Мариновича

Після незвичайно успішної імпрези (бенкету, концерту й забави), влаштованої 6-го червня м.р. на оселі СУМА в Елленвіллі, Н. Й., знаменитим тостмастером якої був д-р Андрій Шуль, а аранжером Михайло Драйчук, і в якій взяло участь понад 220 осіб та виконавцями якої були ансамбль бандуристів під орудою проф. Р. Левицького й Ковальчука з Вілмінгтону, Дел., та оркестра „Дніпро" О. Строцького, якою відзначено 25-ті роковини успішної праці радіо-телевізійної програми „Години Українських Мелодій" Романа Мариновича з Вашінгтону, Д. К., в неділю 18 грудня м. р.

Година Українських Мелодій влаштувала вдалий бенкет з нагоди 25-річчя свого існування концертом у залі Української Централі в Пассайку, Н. Дж., в якому взяло участь біля 200 осіб. Влаштували що імпрезу в осередку своїх великих приятелів українська радіо-телевізійна програма гостила в себе представників майже всіх місцевих установ і організацій та численних громадян. Репрезентантом Українського Народного Дому був Ярослав Петрик,Української Централі — п.п. Д. Мазурик, Іванків, хору „Гомін" — Турин, Осередку СУМА — Стефан Журавський, Батьківського Комітету СУМА — Осип Козак, Кредитової Кооперативи „Самопоміч" — інж. Ярослав Федун, Пластової Станиці Марія Бакалець, ОДВУ — Василь Марущак, 182-го Відділу УНС — Григорій Клименко, Української Православної Церкви — Петро Величко й Павло Воїнів, Української Католицької Церкви — Дмитро Прус і Лобур, Американських Ветеранів — Франк Мартин, Вільного Козацтва — Васьків з Ірвінгтону, а Т-во „Самопоміч" — Михайло Дряйчук.Учасники цієї імпрези, якої тостмастером і керівником був інж. Володимир Бакалець, мали нагоду не лише споживати обильні страви, що їх підготовили п. Івашків і його співпрацівники, але й вислухати численні, короткі промови і привіти багатьох репрезентантів, які підкреслювали віддану й корисну роботи радіостанційної програми „Година Українських Мелодій" Р. Мариновича для загальної української справи та любувались знаменитими виступами біля 120 виконавців, а це Співочого Пластового Гуртка „Кобза" під проводом Андрея Фармія, Танцювального Ансамблю СУМА під проводом Романа Статкевича, оркестри СУМА з Пассейку під керівництвом О. Головацького, квартету бандуристів „Сумівські Орли" під керівництвом інж. Володимира Васькова та славного Гуцульського танцювального ансамблю „Черемош" з Філядельфії під керівництвом Сороханюка й Ткачука, що привітав ювілята Години Українських Мелодій Р. Мариновича звуками трембіти та після свого незвичайно вдалого виступу передав суму 25.00 дол., як пожертву та підтримку програми. До цього ж присутні мали нагоду оглянути великий архів програми за 25-літнього її діяння, що був виставлений до огляду під час цієї імпрези.

І так у приємній атмосфері скоро проминуло п'ять годин, які залишаться у пам'яті учасників і виконавців цієї вдалої імпрези, успішність якої належить завдячувати не лише організаторам і виконавцям, але великим приятелям програми з Пассайку, Кліфтону, Валлінгтону, Ірвінгтону й інших місцевостей, які дорожать цією вартісною програмою, що тепер рішилась відновити свої тижневі телепередачі з русел 68 і 60, WTVG в Нюарку-Ню Йорку кожного четверга о год. 6:30 вечора, розпочинаючи їх спеціяльною різдвяною телепередачою на Різдво 7-го січня 1978 р. Цю вдалу імпрезу закінчено промовою керівника програми Романа Мариновича та відспіванням многоліття для програми та її керівника-продуцента.

Р. М.

Ред. Ігор Длябога очолив нову Управу Осередку СУМА в Асторії

Асторія, Н. Й. — У вислідi Загальних Зборів Осередку Спілки Української Молоді ім. Михайла Сороки, які відбулися тут в суботу, 1-го квітня ц. р., у Власному Домі, обрано нову Управу Осередку, яку в цій каденції очолив ред. Ігор Длябога, відомий студентський і суспільно-громадський діяч, член Екзекутиви і Крайової Ради УККА та Головних Управ ООЧСУ і СУМА. До Управи, крім згаданого, увійшли ще такі члени: заступник голови, Петро Бурик — секретар, Василь Піх і Євгенія Дусанівська — фінансові референти Дому і Осередку, Теодор Кострибa — господар Дому СУМА, Маріянна Гаманюк — культурно-освітня референтка і ред. В. Левенець — член Управи. До Контрольної комісії обрано: Мирославу Левенець, Павла Галатина і Романа Зварича; Батьківський комітет очолив Іван Вітюк, а Булаву Юнацтва — Леся Галатин; на головну виховницю покликано Єлисавету Боднар. Зборами проводила Президія в особах: ред. В. Левенець — голова, О. Галатин — секретар і інж. Мирослав Шмігель — почесний член.

Зі звітів голови (М. Левенець) і булавної (Л. Галатин) і інших членів уступаючої Управи присутні довідалися, що Осередок відбув 32 виховних сходин, 4 святочні апелі, створив другу, молодшу групу бандуристів під керівництвом Ярослава Стахова і адміністрацією Петра Бурика, майже усе юнацтво брало участь у таборуванні, як також активну участь у різних імпрезах, що їх влаштовують інші організації. Голова Мирослава Левенець ствердила, що молоді слід приділяти більше уваги, знайомити її з процесами в Україні, сприяти розвиткові і плекати в ній українського духа. Численні присутні взяли участь у дискусії і з увагою вислухали привітального слова голови Крайової Управи СУМА інж. М. Шмігеля, який ствердив, що Осередок в Асторії має майбутність, якщо Управа систематично працюватиме з молоддю, бо виховання молоді мусить стояти на першому місці.

Спілка Української Молоді це велика й престижева молодеча організація, — заявив М. Шмігель, — і це повинні мати на увазі усі її члени. Голова КУ СУМА закликав старших виявити більше довір'я до молодшої генерації сумівців, народжених вже в ЗСА, яка у деяких випадках більше наближена духовно до юнацтва, ніж старші виховники. Ставив наголос на Школи Українознавства, що їх повинні кінчати усі сумівці. Він також апелював до всіх, щоб у праці витворювати таку атмосферу, в якій могла б успішно виховуватись молодь.

Короткі привітання Загальним Зборам склали ще Стефанія Рудик від ОЖ ОЧСУ, Іван Вітюк від 35 Відділу ООЧСУ та представники інших організацій.

Після вибору нової Управи, листу нової запропонувала Номінаційна комісія, що складалася з С. Ковалівського, В. Піха і Л. Галатин, і прийняття відповідних постанов для більш ефективної праці, голова закрив Загальні Збори, а присутні відспівали пісню „Не пора, не пора".

Шістдесятріччя Української Державности у Лондоні, Канада

Заходом місцевого КУК-у 22-го січня на міській ратуші, побіч кленового листка, гордо повівав наш національний жовто - блакитний прапор. У Лондоні це вже традиція.

Жахлива снігова приневолила перенести святочні відзначення аж на 26-го лютого. Свято, у просторій авдиторії Українського Центру, почалось внесенням національних прапорів членами СУМ і ОДУМ до головного стола. Відкриваючи святкування, голова лондонського КУК, д-р Є. Рослицький наголосив непохитність українського народу у нерівному змагу за свою волю і незалежність.

Після гимну „Ще не вмерла..." і молитви, місцевий колишній учасник визвольних змагань, о. парох Л. Кусий відчитав святочно IV Універсал. Опісля, у мистецькій частині виступив - новозорганізований хор Українського Центру під диригентурою п-і В. Олійник. У рецитаціях взяли участь три покоління, „Золотий Гомін" (Тичини) виконала молоденька студентка Курсів Українознавства, М. Цап — п-і Г. Блощинська, „Баляду про побратима" (Л. Мосендза), та лондонська сеньйорка п-і П. Вітоль, продеклямувала „Дзвони з України" (В. Переяславця). Усім їм присутні висловлювали своє признання щирими оплесками.

Доповідача, інж. Андрія Григоренка, представила культурно - освітня референтка, поетеса Л. Храплива - Щур, зазначаючи, між іншим, що він народився, зріс і навчався поза межами України, на еміграції у Московщині, і не чув рідної мови. Він є сином Петра Григоренка, відомого колишнього генерала Червоної армії.

На вступі своєї доповіді він подякував за почесть доповідати на урочистостях відзначення 60-ліття проголошення Української Державности. Прелегент головно говорив про Правозахисний Рух в СССР, зокрема на Україні. „Головна ідея, що об'єднує людей різних політичних наставлень... є спрямована на легальну боротьбу... Ситуація дуже складна, це ж імперія і тоталітарний режим", говорив він, — який має монополію на все: на думку, на життя людини і на те, де людина має жити і якою мовою розмовляти.

В дальшому доповідач говорив про працю Української Гельсінкської Групи, про арешти і засуди, про завдання нашої еміграції пожвавити допомогу руховi в Україні для того, щоб Захід багато більше знав про боротьбу нашого народу за свої права, як він знає, і більше робив, як робив.

Дякуючи доповідачеві, голова лондонської громади звернув увагу всіх на те, що коли у доповідача, який народився, зріс і навчався на Московщині і на московській мові, і у його батька, колишнього генерала Червоної армії, відродився український дух, і коли вони борються за права свого народу, то це і є великою ґарантією, що боротьба нашого народу є незломною та, що ідеали правди, волі і свободи мусять перемогти.

Офіційну частину святкувань закінчено молитвою, що її з причини хвороби о. пароха лондонської православної церкви, відмовив о. Л. Кусий.

Е. Р.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

Мгр Володимир Яців очолив Відділ ОДВУ у Філядельфії

Цьогорічні Загальні Збори 12-го Відділу Організації Державного Відродження України (ОДВУ), які відбулися 17-го березня в домівці УНСоюзу, закінчились вибором нової Управи, до якої увійшли члени молодшого покоління. Програму Зборів, що її відчитав голова Відділу Борис Ставничий, прийнято одноголосно, а також затверджено пропоновану Управою Номінаційну комісію. Вибрано Президію Зборів, на голову — мгр Бак - Бойчук, а на секретаря — Ліду Лукіянович. Голова Зборів подякував за вибір, попросив до президіяльного стола голову ЦУ ОДВУ проф. д-ра Богдана Гнатюка та приступив до переведення програми загальних зборів. Олег Бак - Бойчук відчитав протокол із останніх зборів, який прийнято. Звіти з діяльности Відділу подали: голова, містоголова, секретар та скарбник. Проведену працю Відділом спрямовано в двох напрямах — внутрішнім і зовнішнім. До внутрішньої діяльности Відділу треба зачислити активність майже всіх членів у підготові та в переведенні свята Відкриття Пам'ятника Олегові Ольжичеві в Лігайтоні. Треба підкреслити, що велику працю у самій побудові пам'ятника вклав голова Контрольної комісії Володимир Зуляк. Рівнож у підготові свята брали активну участь М. Ящук, мгр Володимир Яців, Орест Грабик, Олег Бак - Бойчук та інші члени Відділу, які присвятили свій вільний час, щоб це свято Відкриття Пам'ятника Олегові Ольжичу відбулось якнайкраще. Відбулось 14 засідань Управи та 12 сходин членів, які проходили спокійно, діло. Щоб мати кращий контакт з українською Філядельфійською громадою, наші члени зорганізованими групами на чолі з М. Ящуком відвідали в часі Різдвяних Свят доми наших членів та української родини з Колядою, яка увінчалась моральним та матеріяльним успіхом. До зовнішнього відтинку діяльности нашого Відділу треба зарахувати активність наших членів у церковних організаціях, суспільно - громадських та фінансових установах.

По звітах відбулась дискусія, в якій забрали голос Олег Бак - Бойчук й інші члени, та в якій відповідали голова та члени Управи. Опісля, на внесок Контрольної комісії, уділено абсолюторію уступаючій Управі. Голова зборів попросив до звіту Номінаційну комісію, яка подала список кандидатів до нової Управи Відділу в такому складі: голова мгр Володимир Яців, містоголова — Олесь Процюк, секретар — Сидор Новаківський, англомовний секретар — Ліда Лукіянович, скарбник Володимир Татунчак, організаційний референт Микола Ящук, культурно-освітній та імпрезовий — Микола Кавка, референт молоді — Олег Бак - Бойчук, англомовна преса — Остап Татомир, україномовна преса — М. Вайда. Вільні члени — Орест Грабик, Іван Харамбура молодший, Олекса Стороженко, Ігор Процюк; Контрольна комісія — Борис Ставничий, Володимир Щуляк, П. Генгало, інж. М. Нич, інж. Іван Харамбура; Товариський суд — проф. д-р Б. Гнатюк, проф. д-р Петро Стерчо, д-р Петро Клюк. Листу кандидатів члени прийняли та затвердили; один голос був проти. Опісля голова ЦУ проф. д-р Богдан Гнатюк у своєму слові до членів Відділу та до новообраної Управи висловив своє задоволення із того, що члени не тільки вив'язались зі свого завдання, яке зобов'язує їх як членів організації, але були активні в громадських організаціях та установах, в яких займають відповідальні пости та своєю позитивною працею старається координувати діяльність громади для добра української справи. Голова підкреслив, що він є збудований також тим, що до Управи ввійшли молоді люди, які своїми новими методами праці причиняться до дальшого розвитку нашої організації. На закінчення зборів новообраний голова подякував за вибір, та у своєму слові до членства підкреслив важливість співпраці всього членства, щоб виконати завдання, які нас зобов'язують супроти нашої організації, що в 1980 році відзначуватиме золотий ювілей, та супроти нашої нескореної України.

В. Я.

Доповідь про Ф. Матушевського

У неділю, 16-го квітня ц.р. в мешканні Української Вільної Академії Наук при 100 вул. захід відбудеться Наукове Засідання Історичної Секції в 3-ій годині дня. Засідання відкриє науковий секретар д-р В. Омельченко, а доповідь виголосить ред. Іван Світ на тему: „Федір П. Матушевський-життя, громадсько-політична і культурна діяльність".

Ф. П. Матушевський один з видатніших осіб в політичному та громадському житті України на переломі минулого та XX століть, активний борець за українські права та захисник нашої культури. Він був одним з основників українського видавництва „Вік" та редактором першого українського щоденника — „Громадська Думка", а коли його зачинено став членом редакції й фактичним керівником щоденника „Рада", що проіснував від 1907 р. до початку Першої світової війни в 1914 р. та причинився до посилення та зорганізування українського життя у всіх його ділянках.

В часі Української Визвольної Боротьби був активним членом Української Центральної Ради, а в початку 1919 р. був призначений Українським Урядом послом до Греції, в Атенах, де 21-го жовтня 1919 р. помер від атаки серця і там його поховано.

Доля його родини була дуже трагічна. Його дружина померла в таборі Потьми, Мордовія, на засланні, а його син — Борис після перебування на засланні на Сибіру, помер 14-го січня минулого року в Києві, а син Василь також помер на засланні в Тайшеті в 1943 р., а тепер — рік тому, помер його наймолодший син Юрій тут в Ню Йорку.

Це засідання було призначено на 9-го квітня, але з важливих причин переноситься на 16-го квітня.

Н.Н.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ПРО ЗАКРИТИЙ ПРОЦЕС...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

ти міліція; викликали в прокуратуру, щоб я давав свідчення на товаришів по роботі. Я не давав і не підписував. Тоді взялися за мене КГБ, стали переслідувати. Знову заставляють підписувати провокаційно ставлені питання, погрожують законом. Я не підписував і відповів: „Я у вашій брудній справі не помічник". За це мене і мою сім'ю стали переслідувати, робили в 12-ій годині ночі обшуки, налякали дітей... Викликали в КГБ 6 разів річно, а зараз, 3-го листопада, мені дали письмове попередження, що мене будуть судити за ст. 62 КК УРСР... Тому я звертаюся до Вас, шановна громадськість. Будь ласка, зробіть Божу милість, допоможіть скоріше виїхати звідсіля.

Наша адреса:
УРСР
м. Одеса 270005
вул. Фрунзе 199,кв. 128

В обороні українських політичних в'язнів

Ню Йорк. — Комітет оборони радянських політичних в'язнів інформує, що за останній час цей Комітет провів слідуючі акції на захист українських та інших політичних в'язнів в СССР.

Буртон Г. Голл, адвокат для Олеся Сергієнка, українського політв'язня, який знаходиться в Пермському концтаборі, написав декілька касаційних заяв до Верховного Суду УССР з копіями до різних юридичних установ в СССР та УССР. В лютому 1978 р. Голл одержав листа від К. Апраксіна, голови Московської колегії адвокатів, в якому сказано, що Голл не має юридичного права захищати Сергієнка. Згідно зі совєтськими законами, відповідь Апраксіна неправильна і Голл виготовляє нову касаційну заяву.

Раніше, осінню 1977 р., Голл відвідав Оксану Мешко, матір Олександра Сергієнка, в Києві і вона просила його захищати свого сина. Того ж дня Голла „видворили" з Києва. Про свою поїздку до Києва Голл написав статтю в журналі „Ню Политикс", який виходить в Ню Йорку.

Член Комітету пані Людмила Торн написала серію статтей для журналу Американських профспілок „АФЛ-КІО Трейд Юньйон Ньюс" про переслідування Гельсінських груп в СССР Там вона подала ширші інформації про переслідування Української групи, про арешт Руденка і Тихого та суд над ними.

29 січня 1978 р. Комітет, на спілку з нюйоркським відділом Товариства Американських психіятрів і Товариством для Етичної Культури влаштували панель на тему: „Психіятричне переслідування в СССР та Східній Европі". В цьому панелі брали участь д-р Марина Войханская, д-р Автанділ Папіяшвілі - обоє психіятри з СССР, які недавно емігрували на Захід, д-р Роберт Лифтон, відомий психіятр з Єйльского університету та д-р Джек Вайнберг, голова Американського товариства психіятрів. Панель відбувся в Ню Йорку в присутності 600 осіб.

У співпраці зі Союзом Українських Студентів Канади (СУСК) Комітет попросив відомого канадського адвоката, Джозефа Померанта, захищати М. Матусевича та М. Мариновича — арештованих членів Української Гельсінської групи. П. Померант вже декілька разів виступав на канадській телевізії з обороні Матусевича і Мариновича.

Члени Комітету Адріян Каратницький, Стефан Вельбак та Людмила Алексеєва брали участь в конференції на тему прав людини та американської закордонної політики, яка відбулася в Державному департаменті у Вашінгтоні 27—28 лютого ц. р. Під час конференції члени Комітету мали нагоду вести довші розмови з поодинокими членами Державного департаменту, порушуючи проблему українських та інших політичних в'язнів в СССР.

У співпраці з Міжнародною Лігою для репатріяції совєтських жидів, Комітет допоміг у виданні брошурки про д-ра Семена Глузмана, київського психіятра, який знаходиться в концтаборі в СССР. Цю брошурку вислано до всіх сенаторів і конгресменів ЗСА та до усіх посольств при ОН в Ню Йорку.

В березні 1978 р. появився черговий випуск бюлетеню „Гелсинкі Монітор", що його видає Комітет на спілку з Міжнародною Лігою для репатріяції совєтських жидів. В цьому випуску є повний текст звернення о. Василя Романюка в обороні Едварда Кузнєцова, жидівського політв'язня.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

В ДРУГУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого **Найдорожчого** та **Незабутнього**
МУЖА, БАТЬКА, ДІДУСЯ та БРАТА

бл. п. Д-ра МИРОНА НИЖАНКОВСЬКОГО

буде відправлена
СВЯТА ЛІТУРГІЯ і ПАНАХИДА
в понеділок, 17 квітня 1978 р., о год. 8:30 рано
в церкві св. Юрія Переможця
в Ошаві, Канада.
Просимо спом'янути Покійного в Ваших молитвах.

Дружина — ВОЛОДИМИРА
Донька — ЛІДІЯ з мужем і дітьми
Брат — ЗЕНОН

В глибокому смутку повідомляємо наших Приятелів та Знайомих, що в середу, 12-го квітня 1978 року, по довгій недузі, на 45-му році життя, відійшов від нас наш Любий МУЖ, ТАТО, СИН і ЗЯТЬ

СВ. П.
ЯРОСЛАВ ПАЛИВОДА

б. член Пластового Куреня „Сіроманці"

ПАНАХИДА в п'ятницю, 14-го квітня 1978 р., год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Конрой, 21 E. 2nd Street Bound Brook, N.J.

ЗАУПОКІЙНА ЛІТУРГІЯ в суботу, 15-го квітня 1978 р., о год. 9:30 ранку в Церкві-Пам'ятнику, а опісля на цвинтарі св. ап. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Дружина — ЛАРИССА з дітьми АНДРІЄМ і НАТАЛІЄЮ
Батько — Проф. ІВАН ПАЛИВОДА
Теща і тесть — НІНА і ОЛЕКСАНДР ГАЛІОН

ВИСЛУЖНИЦЬКА...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Очолював цю другу делегацію митрополит Минський Антоній, так би мовити, голова совєтської Церкви з ,,суверенної республіки'' Білорусії. Ескорта його була лише з двох осіб, але не з Білорусії, а таки з самої Москви, прот. Кузьминова та перекладача Воскресенського.

Більше й не треба було, бо кротина робота московських комуністів була вже зроблена. Ця друга делегація прибула лише з наміром ,,скріплення братерських відносин Етіопської Церкви з Совєтською'' (ЖМП ч. 2, 1976). Відбувалися зустрічі, складання візит новим революційним верховодам, бенкети, промови, при постійному супроводі цієї делегації послом Ротановим, посланником Сініциним, першим секретарем посольства Гуманюком та іншими наглядачами. Будучи запрошеними на засідання спільної церковно-державної Комісії, тепло були зустрінуті головою її. Про це читаємо в тому ж ЖМП слідуюче: ,,Голова комісії, вітаючи делегацію Російської Православної Церкви, висловив радість з нагоди зустрічі її з Комісією та підкреслив, що наші відвідини Етіопії після революційних подій є особливо приємні'', бо, мовляв, ця Комісія ставить своєю метою ,,зберегти духовне багатство Церкви і допомагати в її добрих відносинах з державою''.

Отже, як бачимо, ця Комісія за совєтським взірцем буде зберігати ,,духовне багатство'' Церкви, бо матеріяльні багатства: кращі святині, церковні доми, церковні землі, за найточнішою копією совєтського безправства, вже були експропрійовані в користь держави, тобто, в повне володіння і користування Комуністичної партії. Митрополит Антоній повчав цю Комісію про те, яка практика існує вже в Совєтському Союзі та як це найкраще перевести й в Етіопії.

Ще на іншій імпрезі перед двадцятьма тисячами народу мит. Антоній, виступивши з пропагандивною промовою, особливо заакцентував ,,нерозривну дружбу і братерство народів Етіопії і Совєтського Союзу!''.

Бачимо, що совєтська Церква зробила немалий вклад в довершення революції в Етіопії, у встановленні та закріпленні там совєтської влади, з усіма її насильницькими, антинародними атрибутами.

Тому і не дивно, що на цілу когорту патріярших співробітників як випробуваних вислужників режиму посипалися усілякі нагороди, а на груди патріярха Пимена, поверх хреста та панагій, на підставі ухвали Верховної Ради СССР за підписом самого Брежнєва, золотий дармовісик, що у большевиків називається орденом ,,Трудового Знамени'' з невідкличними серпом і молотом, як символами рабської праці та поневолення (ЖМП, ч. 11, 1971).

СПОРТ

Редагує О. Твардовський

СГОРТОВІ ВІСТКИ З УКРАЇНИ

Гаківка

„Сокіл" Київ — „Льокомотив" Москва 11:2

„Сокіл" Київ — „Льокомотив" Москва 6:3

Згідно з календарем гор І-ої Ліґи СССР дружини на виїзді відбувають по дві гри в двох за порядком днях. В таких чергових змаганнях київський „Сокіл" в днях 5-го і 6-го березня розгромив московський клюб „Льокомотив" 11:22 і 6:3. Після цих важливих перемог „Сокіл" зміцнив свою позицію на другому місці, маючи здобутих 62 точки і 208:119 відношення ґолів. Дві дружини з І-ої Ліґи ввійдуть в наступному сезоні до Вищої, в якій виступають найкращі клюби совєтської імперії.

Легка атлетика

В днях 1-3 березня ц. р., відбувся зимовий чемпіонат СССР, в якому взяли участь збірні „республік та міст Москви і Ленінграду. З українських легкоатлетів найбільших успіхів добилися: Зоя Войтенко в бігу 100 м. — 11.93, В. Ігнатенко в групі чоловіків 100 м. — 10.47, О Величко в бігу з перешкодами на 2000 м. — 5.288.6, в потрійному О. Яковлів 16.72, А. Решетняк в бігу 800 м. — 1.50.6, В. Ященко скок у висоту — 226 (пізніше цей відомий у світі український легко - атлет встановив світовий рекорд), Є. Тананик в скоку з жердиною подолав 545. Після цього чемпіонату московські імперіялісти виберуть найкращих легко-атлетів, в цьому числі українських і інших народів, які візьмуть участь 11-го березня у Міляні, Італія, в чемпіонаті Европи. Осяги неросійських спортовців підуть на конто Росії...

Шахи

Відомого в шаховому світі українського шахіста 26-річного Олега Романишина зі Львова, Всесвітня Асоціяція Шахових Журналістів зарахувала до Світової Трійки, разом з А. Карповим і Корчним. У вибраній десятці найкращих шахістів Світу Олег Романишин випередив таких відомих шахістів, як: Таль, Майлс, Лярсен, Спаський, Горт, Портіш і Петросян.

Шості Міжклюбові Лещатарські Змагання Філядельфійської Округи

Шості Міжклюбові Лещатарські Змагання Філядельфійської Округи

Філядельфія (Я. Г.). — Заходами Українського Лещатарського Клюбу Філядельфії відбулися 12-го лютого 1978 р. — Шості Міжклюбові Лещатарські Змагання за чашу клюбового мистецтва, уфундовану СУК „Провидіння" та за чаші, уфундовані окремими особами і підприємствами для змагунів, як нагороди за індивідуальні осяги.

Змагання відбулися на лещатарських теренах Джек Фрост Скі Ареа, Па., в горах Поконос. Змагання складалися з великого крутобігу та з'їзду, що разом творили альпійську комбінацію. Довжина траси — приблизно 2700 стіп.

Осяги
(часи подані в секундах)

І. Чоловіки (19 до 40 років): І. Борис Гудзяк, „Сокіл" Сиракюзи. Великий крутобіг: 45.80, З'їзд: 39.77, перше місце в Альпійській комбінації. Нагорода: Чаша інж. Ореста Мартиновича. 2. Андрій Стець, КЛК Ню Йорк. Друге місце в Альпійській комбінації.

II. Жінки (19 до 29): І. Христина Мартинович, КЛК Філядельфія. Великий крутобіг: 55.54, З'їзд: 46.42, перше місце в Альпійській комбінації. Нагорода: Чаша Української Щадниці у Філядельфії. 2. Марія Руденська, КЛК Ню Йорк. Друге місце в Альпійській комбінації.

III. Сеньйори (повище 41 р.): Орест Слупчинський, КЛК. Великий крутобіг: 59.01, З'їзд: 47.94, перше місце в Альпійській комбінації. Нагорода: Чаша о. митрата Мирослава Харини. 2. Віктор Трохименко, КЛК. Друге місце в Альпійській комбінації.

ІУ. Сеньйорки (повище 29 р.): І. Оксана Трохименко, УЛК. Великий крутобіг: 67.59, З'їзд: 58.12. Перше місце в Альпійській комбінації. Нагорода: Чаша фірми Квейкертави Форд Меркурі, власник фірми Ярослав Полатайко.

У. Юнаки (14 до 18): Марко Ґудзяк, „Сокіл". Великий крутогів: 44.17, З'їзд: 38.32. Перше місце в Альпійській комбінації. Нагорода: Чаша Стефана Кушніра.

УІ Юначки (14 до 18 р.): Ксеня Руденська, КЛК. Великий крутобіг: 55.69, З'їзд: 52.13. Перше місце в Альпійській комбінації. Нагорода: Чаша інж. Ореста Ганаса.

УІІ. Хлопці (8 до 13 р.): І. Олег Слупчинський, КЛК. Великий крутобіг: 66.75. Нагорода: Чаша крамниці „Космос" у Філядельфії. 2. Дмитрик Турчenюк, УЛК. Друге місце.

УІІІ. Клюбове мистецтво.

1. КЛК Ню Йорк — 103 точки, 2. УЛК Філядельфія — 87 точок, 3. „Сокіл" Сиракюзи — 62 точки, 4. „Січ" Нюарк — 12 точок. Як нагороду, КЛК одержав чашу СУК „Провидіння" у Філядельфії.

Слід відмітити чисельне зголошення юнаків, що дає запоруку для дальшого розвитку цього гарного і здорового спорту. Між змагунами виказали дуже добру форму брати Марко і Борис Гудзяки зі Сиракюз. Із жінок виказали гарну форму у своїх категоріях Христина Мартинович, Марія Руденська і Оксана Трохименко.

Змагання відбувалися на тих самих трасах для всіх категорій віку. З уваги на те, що траси належали до трудних, менше досвідчені змагуни мали зглядно гірші часи.

Слід відмітити, що проміжуток віку для категорії мужчин від 18 років до 40 років є надто великий, і майже не дає можливости змагунам повище 30 років здобути одне з перших місць. Краще було б поділити цю групу на дві частини, від 18 до 30 р. і повище 31 років. У змаганнях взяли участь 29 змагуни і змагунки. В часі змагань було присутніх коло сотні лещатарів. Снігові умовини були дуже добрі. Траси бігів, хоча трудні, були безпечні. Визначення трас й електронічне міряння часів перевели інструктори лещатарства з Джек Форест Скі Ареа.

Провідником змагань був інж. Орест Мартинович, секретарем — Марта Шяприкевич. Суддювали інж. Орест Ганас та інж. Ярослав Гладкий. Вручення нагород відбулося у Філядельфії та 85-го лютого ц. р. у Кортленді, Н. Й., в рямках бенкету з приводу Міжкрайових Лещатарських Змагань Української Спортової Централі Америке і Канади.

ГОРОДИНА...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

щоб рослини гарно розвивались у коритах. Електрику для огрівання й освітлення будуть брати з гидрогенератора, який вже влаштований на поблизькій ріці Ґолд Крік. Будуть вирощувати помідори, огірки, а, може, теж салату й цибулю. Якщо те все матиме успіх, зможуть поширити підземну систему вирощування аляскaнських помаранч, ґрейпфруктів, ананасів — може навіть і винограду. Одна трудність це пожива, яку вживають у гидропонічних городах. Деякі мешканці міста побоюються, що ті поживи можуть затруїти ріку, яка доставляє велику частину води містові. Одначе, Чепін каже, що багато людей неправильно розуміють цілу справу. Те, чим будуть кормити рослини, це ніщо інше як те, що рослини витягають із землі, лише набагато сильніше. Пожива кружляє в замкненому просторі й ніколи не продістається до води.

Фінікс в поклоні Блаженнішому Патріярхові Йосифові

Українська католицька громада у Фініксі, Арізона, гідно відзначила день 85-ліття уродин та 60-ліття єрейських свячень Їх Блаженства Отця Йосифа Патріярха Української Помісної Католицької Церкви.

Згідно з розпорядженням Владики Ярослава Ґабра до всіх парохій Чікаґівської Епархії, дня 10-го лютого 1978 року місцевий парох о. М. Колодій відправив Службу Божу в намірeнні Верховного Архиєпископа Блаженнішого Йосифа. З другої „таци" призначеної на Патріярший Фонд в дні святкувань осягнено суму приб. 300 долярів.

Заходами Т-ва за Патріярхальний Устрій Української Помісної Католицької Церкви, Відділ Фінікс, Арізона 26-го лютого 1978 року відбулися Святочні Сходини членів та прихильників патріярхального руху, щоби відзначити світлі ювілеї в честь Патріярха. Сходини відбулися в церковній залі. Свято відкрив голова Відділу Омелян Комарницький, муж довір'я цього Товариства.

Святочну доповідь виголосив д-р Олег Снилик із Лос Анджелесу, Каліфорнія. Доповідь доповняв показ прозірок з Римських Святкувань в честь Патріярха з нагоди 85-ліття уродин та 60-ліття єрейських свячень Їх Блаженства, які відбулися в Римі від 30 вересня до 4 жовтня 1977 року.

Після святочної програми відбулися Загальні Збори цього Товариства. Зборами проводив, на загальне бажання Загальних Зборів, голова Окружного Осередку Відділів Товариства за Патріярхат на Західні Стейти Америки д-р Олег Снилик. По вислуханні звітів, дискусії та уділенні абсолюторії, обрано нову Управу в складі: голова — Омелян Комарницький, перший заступник голови — інж. Михайло Дидик, другий заступник голови — Адріян Салук, секретар — Ярослав Хичій, скарбник — Марія Ґіцинська; Контрольна комісія: Володимир Білик, Антін Заліський, Надія МкКоннелл; Товариський суд: Любов Ленґстон, Стефан Попович, та Михайло Королишин. Делегати на З'їзд Крайової Управи: Аня Дидик і Адріян Салук.

Я. Хичій
секретар Відділу

НАУКА...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

нагоду відвідувати СССР, вважають, що київський Інститут дорівнює своїм рівнем подібним американським та англійським науковим інституціям.

Українські психологи, серед яких є особи світової слави, як Г. С. Костюк, О. Запорожець, В. П. Зінченко збагатили світову науку психології своїми працями з ділянки сприймання, структури мнемічних дій, коротко і довго-тривалої пам'яті та інтелектуального розвитку дітей. Проф. Головінський докладніше з'ясовує висліди деяких з тих психологів і порівнює їх з вислідами сучасних західніх психологів.

Варто відзначити, що Г. С. Костюк теж опублікував монографію про психологію Шевченка і Сковороди, а Пелех про латинські тексти психології, що їх вживано в Києво-Могилянській Академії в 18 стор.